

BÀI ĐỀ THI SÁNG TÁC TRUYỆN NGẮN NĂM HỌC 2017-2018

MÙA HÈ NĂM ẤY

1. vTruyện ngắn về tình bạn – Mùa hè năm ấy. Nhớ ng mùa hè năm đó. Vui s xu t hi n c a m t ng i. Và s ra đi c a m t ng i. Đã làm nên nh ng năm tháng khó quên nh t trong cu c đ i.

Viết cho c p 3 c a em. Vui nh ng câu ch không toan tính.

T i nó có hai cái tên g n gi ng nhau, đ n n i ng i k i câu chuy n này đôi khi cũng g n nh phát điên m i khi l n l n. Gia Ân – Gia An. C hai đ u có v ngoài a nhìn. Ch ng ph i ch em song sinh, cũng ch ng ph i c p bài trùng. Ch là cái tên gi ng nhau, luôn x p sát nhau trong danh sách l p, ng i c nh nhau trong phòng thi, b t c p v i nhau trong t t c m i ho t đ ng.

Gia Ân – hát hay, năng đ ng, nói nhi u nh m t con chim chích. Tóc đen m m m t búi thành bím hai bên. Khi Ân b c đi, t đ ng mái tóc cũng lúc l c theo bàn chân sáo. M i th xung quanh Ân đ u tràn đ y năng l ng và s nhi t thành. Cũng chính vì v y mà Ân tr thành cái gai c a đám con gái trong l p. Ch nh ch , n i b t quá s c c n thi t.

Gia An thì ng c i. Tr m tính và xa cách, nh b c tranh tr u t ng v i gam màu t i. Nó có đôi

BÀI DẠ THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

mặt sấu. Nhiều người nhìn thấy đôi mắt ấy. Mái tóc luôn xù như đang rơm rơm. Vào mặt vài ngày đẹp trời thì người chị lên, nó cắt tóc và cười nói vui vẻ. Đám con gái luôn cảm thấy khó chịu trong những ngày như vậy.

Hai người họ cùng chung một lớp, nhưng không tên tuổi mặt mũi quan hệ nào khác. Mọi việc chỉ thật sự bắt đầu vào ngày tháng kể năm học lớp 9. Gia Ân chính là học sinh được chọn tên như vậy. Lên lên xuống xuống như những ngọn đèn chong chóng. Những người cùng, ngay khi đi ngang qua bên cạnh con gái đang tám chuyện rôm rốp, tóc bím bện ngả về phía trước. Đưa con gái vịn vào chân khi này bắt cười to thành tiếng cười thảnh thơi. Tóc bím nhanh chóng đang thụng xuống, đưa mắt nhìn. Trước khi mọi người đoán được nó sẽ làm gì đẹp đẽ, thì chỉ còn nghe tiếng hú lên man rợ của những người. Bã kẹo cao su bay vèo vào mặt con như đáng ghét mặt cách gần gần và chuốt xác. Tóc bím hút hàm tiếp tục được đưa đi của mình. Đang đứng. Kiều Kiều. Mọi người đám đông đang há học mọi kinh ngạc, còn tên con trai thì hú hét mặt cách man rợ. Mọi người hàng, Gia Ân cười nhìn họ, mặt nhìn theo đuôi tóc lúc lúc không thôi.

Sau buổi học, mọi người con học như, Ân đang khóc thút thít. Ngay khi cánh tay con bé cong cong kia giơ lên chuốt cho mặt cái tát, Gia Ân xuống hiên. Quạt mặt mặt phát và nói người người: “Cuối cùng rồi, có muốn bắt đình chỉ thôi thì thôi không?”. Đám đông nhanh chóng giơ tay tán. Mọi người cười cười tự nhiên như trên đời, nó nắm tay Ân kéo đi, không quên con như vì Ân khóc quá nhiều. Mọi người sao, hóa ra là anh hùng giơ tay. Sao lúc này như bã kẹo vào mặt nó hùng hùng như thế này mà? Tất cả vì những học. Chỉ biết vậy mọi người học. Thế dài. Cuối.

Tối hôm nay trở đi, giữa đám đông, Ân chỉ cười về phía Ân. Trước khi gặp Ân, Ân không biết được cảm giác bắt mặt ai đó làm phiền là như thế nào. Nhưng là đi về mặt đưa con gái có cái kiểu phớt lờ như ăng lê người người. Trong lúc đám bạn đang bàn tán rôm rốp về việc đi đâu, ăn gì, Ân luôn quay sang Ân hỏi: “An muốn ăn gì?” – “KFC đi. Còn Ân” – “Về đi ăn KFC”. Khi Ân đang làm như mọi bài luận tiếng Anh về hành lang vắng người, Ân đâu cười cười và léo nhéo mặt câu chuyện mọi người nghe được ở đâu đó. An “hết hết” bằng cách giơ đồ đeo phone vô tai. Mọi người cái cách Ân kể chuyện thì buồn cười và tự nhiên làm sao, đến mặt An quên mặt mình đang “giơ đũa” mà phá lên cười như điên như dại. Trong giờ văn chán ngắt, sẽ luôn có Ân – cùng mọi người nói chuyện có nét cười xù xù như cua bò của mình, đi kèm hình ảnh bà cô già khó tính – khi Ân không thể nào gặp được trong giờ học của. Đôi ba lần trong sân trường, An gật lên: “Trời ơi phiền quá, ra chơi cũng không được yên. Muốn gì nào?”. Ân sẽ đứng lúc lúc đuôi tóc, mè nheo như con mèo: “Cẩn tin hôm nay mọi người về kem Wall loe mọi người”. Lát sau Ân đã có người mua kem cho ăn mặt cách ngon lành.

An từng nghĩ, cuối đời là của mình. Các mối quan hệ sẽ càng làm cho mọi người phức tạp hơn thôi. Mọi người chỉ nghĩ vì lợi ích, An quý mọi người Ân. Dù rằng hay nhớ về y thôi. Tất cả khi có Ân,

BÀI D THI S 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

An nhìn ra nó thôi muộn phiền và cô đơn. Bội Ân tất lành. Bội Ân chân thành. Bội Ân gì đó, An nghĩ Ân luôn cần đến bố mẹ, như cái ngày cuối cùng của cặp hai nó đã bỏ mẹ Ân vậy. Một lần, khi cả hai đang ngồi trên lan can, Ân chợt khẽ khàng: "Tôi mình có thể làm bạn thân mãi mãi không? Ân rất sợ phải mất mình..." An buông thõng cây đàn đang cầm trên tay và cười khúc khích: "Đừng sợ. Dù sau này An không còn ở bên nữa, Ân vẫn sẽ luôn hạnh phúc. Bội Ân là đứa con gái tất lành nhất trên đời." "Đừng nói vậy. Tôi đây chờ đi đâu. Bên Ân đi, lúc nào cũng đến cùng tôi." "Nói xong tôi cười tí mắt, vẻ hân hoan và vui sướng ngời lên như mặt trời đang lan tỏa trên bãi cát đầy nắng.

Tôi nó bên nhau, mọi thứ thu về Ân đều được bố mẹ tôi cách tự nhiên và không giấu diếm. Nhưng An, tôi rất khó để chạm vào. Ân từng cố gắng đi theo An suốt một quãng đường dài, chỉ mong được vào nhà An, gặp gia đình An, vô phòng ngủ của An. Nhưng An luôn tìm mọi cách chối từ. Vào một ngày mưa, có một con diều đứt dây chuốt đầu xuống hiên trước cửa nhà. Khi An và mẹ chạy ra, mắt họ chợt nhìn thấy Ân đang đứng cúi toe toét dưới mưa. Mẹ của An thoáng ngày khó tính là thối, thấy nó cười tươi như nắng của Ân, bỗng đứng trờ nên dửng dưng. Và Ân chính là người đầu tiên được vào nhà An, ăn cơm với nhà An, trò chuyện với mẹ An sau bao nhiêu năm qua. An cười ngơ ngác mãi không thôi. Căn phòng của An, nơi có khung cửa sổ khung cửa đầy nắng, nó đã chạm tay vào nó cười với Ân và bố mẹ:

– Có phải chỉ cần một nụ cười nhìn nhiên và chân thành như thế này này, là có thể xoa tan mọi đau khổ và bất hạnh trên đời hay không?

– Nói vậy hóa ra khác gì kêu Ân đi làm cho tổ chức Liên hiệp quốc, để thế giới được hòa bình hơn?
– Lười cười.

– Đôi lúc An cũng thấy cười như vậy trong chính ngôi nhà này. Nhưng không có gì xảy ra cả.

Ân không bao giờ hỏi vì sao nhà An luôn có không khí buồn rầu, vì sao mắt mẹ An luôn đỏ. Và vì sao, ở trong một ngôi nhà lớn thế này mà nó cười khúc khích như chim trong lồng thì bao giờ? Ân chỉ cười, hãy cười khúc khích trái tim. Bội bố tôi đi đâu thì phát triển trái tim sẽ chạm đến trái tim. An nghe xong, bật giác bật cười. Dưới ánh nắng, bên khung cửa sổ, Ân đã thấy đó là nó cười khúc khích nhưng tôi.

Năm 11, Duy xuống hiên. Có đôi mắt đẹp không thể tả. Có giọng nói trầm khàn và bình yên. Có

BÀI ĐỀ THI SỐ 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

Sâu sắc không ai ngờ. Có cậu nhóc nhúng tay ngó có thể xóa hết mọi nỗi đau. Nhưng Duy rất ít cười. Duy ngồi bàn cuối, hay nhìn ra cửa sổ, thỉnh thoảng xuyên ngó góc trong giờ học. Một ngày nắng lá rơi nhè nhẹ, An xách cây guitar lên lớp và ngồi đàn cho Ân nghe, không biết rằng có Duy đang chăm chú nhìn cậu nhóc tập đàn tranh vụng đó. Ngoài kia mùa thu kéo đến, gió thổi xào xạc qua ô cửa sổ, thổi bay cậu mái tóc xù của An, thổi thổi Duy mùi thơm dịu như cánh rừng sau mưa.

Duy chính thức bước vào mối quan hệ của hai nhóc.

Ân từng hỏi An:

– Nếu bạn thích thì làm sao bạn vì một chàng trai?

– Đừng bao giờ biết chúng ta phải làm sao. Nếu phải làm sao, hãy làm sao chính chúng ta, như cái cách An đã luôn chọn Ân.

Nhưng Ân không thể che giấu được sự phát điên của mình vì Duy. Nó tìm mọi cách để được xuống bàn cuối ngồi gần Duy và An. Không biết bằng cách nào, nó xin được một tờ giấy chong mình mình bên vị trí đó và sớm ngay một cặp kính cận cho đúng điệu nữa. Khi đã được an vị trí rồi thì mong muốn, chính nó – không ai khác – với những câu chuyện thì thầm, hài hước của mình, khiến Duy phải biết cậu to không kìm chế ngay trong giờ giảng. Chẳng ai có thể khiến Duy trở nên như thế. Chẳng riêng An là người im lặng, cậu cũng một mình rất lâu. Nghĩ rằng nếu một ngày Ân thôi cười, không biết cuộc sống này sẽ có màu gì nữa. Đó thật sự là điều kỳ diệu nhất An từng biết.

Duy bắt đầu hai ám ảnh. Cậu hai, thậm chí mọi cuộc sống của Duy theo cách không ngờ như thế. Nhưng một sáng mưa, một một đốm, xúc động biết bao khi không gian chập chờn hình bóng của một người. Duy nghĩ với cậu nhóc của Ân luôn luôn, nhưng An – với sự cô độc và mái tóc thơm mùi mưa của chính mình – lại xuất hiện trong giờ học Duy như một người. Duy không thể che giấu điều đó. Khi cả ba ngồi với nhau trong quán nhỏ đốm mùi cà phê nồng ấm, ánh mắt Duy nhìn An lặng lẽ, nhợt nhạt. Ân ngồi đó, một cậu nhóc, miêng cậu nhóc, long lanh. Nhưng lòng lại buồn rầu không nguôi.

BÀI D THI S 7

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

An đến gặp Duy, vào một buổi chiều cuối mùa gió. Tóc An bay che khuất cả mặt Duy, dấy lên trong không gian mùi hương nồng ấm.

– An ít thấy Duy lắm.

– Có đâu. Đời này cũng nhiều rồi. Cũng suốt thôi.

– Có lẽ là nhớ Gia Ân.

– Cũng một phần thôi. Với là...Duy yêu mùa thu. Mùi vị của nó nữa. – Một sâu lắng đáng.

Thì nó nói với nhau nhiều đi, nhưng An khép kín lòng mình, cũng gì không chia sẻ quá nhiều. Cũng xúc động sâu bên trong nó cho người đi đi. Và rồi An kể. Một thời gian. Vào ngày đầu tiên Ân chào đời bên An. Cũng những buổi trưa nắng Ân mò lên nhà An cùng hộp kem kem kem. Là người đi đầu tiên làm mẹ An cũng, làm không khí trong nhà An bắt đầu thay đổi. Là người đi đầu tiên đến nghe An đàn bên lan can ngày mưa rồi góc trống. Là đứa con gái kiêu kỳ những buổi đầu.

– Tin An đi. Có một người như Ân trong đời, sẽ làm cho Duy thấy nhiều ý nghĩa hơn nhiều. Sẽ mang đến cho Duy những đi về hạnh phúc nhất.

Sau hôm ấy, ít ai biết An hay đứng khóc trong một mình rồi lan can.

Tuổi trẻ trôi qua chân thành và giản đơn. Ngày ngày họ cùng nhau vui đùa vào những bài tập cao ngất ngưởng. Đôi lúc, cả ba họ chỉ lên và xách ba lô đi xa. Họ cũng đi về những, An đàn, Ân hát, Duy nghe cũng nghe. Một Duy nhìn cả hai long lanh và thẹn thẹn yêu. Thời gian trôi nhanh ngỡ ngàng. Mùa hè năm 12 bắt đầu. Giữa lúc Duy và Ân cùng lên cho những kỳ thi căng thẳng, thì An vẫn luôn bình thản. Một An đôi khi cũng không lý do. Không ai biết nó nghĩ gì, cũng thấy gì. Những cuộc đi chơi ba người đến bình thường. An thẹn thẹn xuyên suốt mình trong nhà. Ân – vẫn vô tâm vô tư, quay cuộc vui về, những người họ cũng khóa. Và với Duy.

Có một vài buổi chiều đẹp trời, An tìm Duy. Đi dạo. Nói vu vơ chuyện trên trời dưới đất. Mái tóc An bóng đen khác, mạnh mẽ và yểu điệu. Duy có ánh mắt vẫn ánh lên sự thông minh và điềm tĩnh – nhưng đôi mắt An đã từng thu hút Duy. Họ đi bên cạnh nhau, không nói gì. Thoảng thoảng bàn tay khẽ chạm nhau phía trước. Giọng nói Duy nhuốm màu lo âu. Duy hỏi vì sao An luôn bình thản. Giọng An trầm khàn: “Đôi lúc An biết mình không giống bao người khác. An hài lòng với sự cô độc của bản thân. Cuộc đời là của mình, là sống cho mình, chẳng phải cho người khác. Chẳng ai biết nó ngắn hay dài, hoặc ngày mai có tồn tại hay không? Chẳng biết sống hết mình cho hiện tại, chẳng như người bạn như An thích, cùng Ân đi ăn kem, dạo phố phố người nhìn xét vẻ người lạ, hoặc chẳng quên gì là người bên cạnh sự và nghe tiếng nó cười... là đủ. Cho nên... Duy đừng bao giờ bỏ rơi Ân nhé. Nếu một ngày nào đó An không còn bên cạnh Ân nữa, thì An vẫn yên tâm. Vì còn có Duy”

Ánh mắt An và cơn gió của buổi chiều hôm đó luôn trôi nổi trong ký ức của Duy sau này. Đó là một chiều, Duy đã từng tin đó buổi chiều hôm đó như một giấc mơ – của bao giờ là thật. Đó là hai cô gái bé nhỏ, Duy nhận ra thêm nhiều ý nghĩa của cuộc đời, của tuổi trẻ, của sự tự do. Như cái ngày An nhập viện để bước vào cuộc đời của mình, Duy đứng nhìn như Ân đang thất thốn và buồn bã, đôi bàn tay như đôi tay không rời khỏi tay An, một chiều cho bạn An và bác sĩ nắn nọt đôi tay nào. Lòng Duy đau nhói. Giọng thì Ân và Duy đã hiểu, vì giọng An sống khép kín bản thân, vì giọng An giàu như một niềm tin mà An chia sẻ với Duy vào sâu trong lòng người, và dành tất cả mọi điều đẹp nhất mà nó có cho Ân – người đầu tiên chấp nhận và đứng vững đi chung đường, khi đó nó cảm thấy cuộc sống này đáng quý biết bao. Ân tự trách chính mình, vì đã quá vô tâm, chẳng biết cười và vui, chẳng bao giờ để ý vì sao tóc An hay rụng nhiều, vì sao một An và bạn An luôn cười, và vì sao – từ ngày có Duy, Ân viết để nói về bạn như để quên mọi vui tươi... phòng chừng bạn nhìn, Ân gật đầu lên vai Duy, rồi rời mắt quay đi. Nếu một chiều một áo Duy. Chẳng có thể nói cảm ơn Duy... Duy thì thào: “Duy sống vì An, và vì chính Duy nữa, luôn là niềm tin Ân có thể yên tâm mà tựa vào. Bất kể chuyện gì xảy ra”.

An một vào mùa hè năm đó. Ân gật đầu đúng lúc mà của mình, thì đưa Đồi Hóc. Có một cái rỗng ngỗng như trong phòng của An cùng một người bạn đi kèm: “Cho Gia Ân. Cho tình bạn chúng ta”. Trong đó là một bó hoa khô, một hộp quà, một vài cuốn sách của hai yêu thích, nhưng cuốn về xem phim và để thêm hình ảnh không tên khác. Có một chiều gặp gỡ nói chuyện mà của hai từng say sưa trong giọng hát Văn chán ghét. An người bạn gặp gỡ, để không sót một chi tiết. Cũng một chiều mình mãi không thôi. Tất cả của đời sống mà đi vào tất cả những mà Ân từng có: tình bạn, tình yêu, lòng nhiệt thành của tuổi trẻ. Nó người bạn yên bên cạnh sự, nhìn đám lá cây xào xạc ngoài vườn, nhìn bạn vẫn căng đầy niềm tin người. “Đừng bao giờ bỏ chúng ta phải là bạn. Nếu phải là bạn, hãy là bạn chính chúng ta, như cái cách Ân luôn chọn An...”

Nhưng mùa hè năm đó. Với sự xuất hiện của một người. Và sự ra đi của một người. Đã làm nên

BÀI D THI S 7

Vi t b i Ban Biên T p

Th hai, 30 Tháng 10 2017 05:30 -

nh ng năm tháng khó quên nh t trong cu c đ i.

----H T-----